

בג"ץ 6852/11
קבוע ל-3.10.11

בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בעניין:

אלחאפז ואח'

ע"י ב"כ עוה"ד אלעד כהנא ואח'
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים, 97200
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

העותרים

- נ ג ד -

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

ע"י ב"כ עוה"ד רועי שוויקה ואח'
מפרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466194; פקס: 02-6467011

המשיב

תגובה מטעם העותרים

בכפוף להחלטת בית המשפט הנכבד בבקשת העותרים, המוגשת יחד עם תגובה זו, מתכבדים העותרים להגיש את תגובתם.

1. החלטת המשיב היא קשה ביותר והשלכותיה על העותר הרסניות. משמעותה – גדיעת עתידו של צעיר בן 22, ללא עבר פלילי או בטחוני, המצוי זו השנה השנייה בעיצומם של לימודים אקדמיים בחשבונאות.
2. העותר, אדם צעיר שכל עתידו לפניו, השקיע כבר שנה מחייו ועשה ימים ולילות על מנת להצליח ולסיים את לימודי החשבונאות בהצלחה. כעת מבקש המשיב להותירו כלוא בארצו, לתקופה לא ידועה ומסיבות שאינן בפניו, ולמנוע ממנו לשוב אל לימודיו.
3. החלטת המשיב נחתה על העותר, אשר אך שב לביקור מלימודיו, כרעם ביום בהיר. החלטה זו היא בעלת השלכה דרמטית על עתידו של העותר. היא בעלת השלכה קריטית על לימודיו, בהם החל כבר לפני כשנה. מדובר בהחלטה הפוגעת בזכויות העותר לחופש תנועה ולרכישת חינוך והשכלה באופן בלתי סביר באופן קיצוני, ובלתי מידתי.

4. אכן, זכויות אלה אינן מוחלטות, וניתן להגבילן בהתקיים שיקולים ביטחוניים **מובהקים**. שיקולים אלה צריכים שיתבססו על ראיות **מהימנות**, המצביעות על סכנה **ממשית** הגלומה **בעצם יציאת** האדם את ארצו. אך מובן הוא, כי אפילו בהתקיים חשש ביטחוני מובהק, מחויב המפקד הצבאי **באיזון ראוי** בין החשש האמור, לבין מידת הפגיעה בפרט.

5. בתגובת המשיב נטען כי קיים "חשד כי יציאתו של העותר לחו"ל תנוצל לשם קידום פעילות אשר יש בה בכדי לסכן את ביטחון האיזור". העותר מכחיש כל קשר ל"פעילות" כאמור ול"חשד" שמיוחס לו.

6. נראה שעיקר טענת המשיב מבוסס על חומר גלוי, מש/1, והוא הודעתו של מר _____ אלדבאס מיום 11.8.11 לפיה בסביבות סוף שנת 2010 אותו אלדבאס אמר באוזניי אחר, חמזה, את שמו של העותר. הא ותו לא.

כלומר, טענת המשיב אינה נשענת על מידע המיוחס לעותר, אלא על החלטה של אדם אחר לומר את שמו של העותר בפני אחר, וזאת בשלהי שנת 2010!

ודוק: מההודעה לא עולה שהדבר נעשה לבקשת העותר או בהסכמתו, ולמעשה, אף לא עולה שהדבר נעשה בידיעתו. כך, אין בהודעה זו דבר ולו חצי דבר המלמד כי העותר – צעיר ללא עבר פלילי או ביטחוני – עשה דבר מה פסול או מתעתד לעשות דבר מה פסול.

7. למעשה, אלדבאס כלל לא הסביר בהודעתו שבחר לציין את שמו של העותר מלכתחילה בשל כוונת זדון, עבר מסוכן ואף לא ידע צבאי כלשהו.

למעשה, עיון בהודעת אלדבאס מגלה כי הסיבה **היחידה** ששמו של העותר נאמר, הוא מקום מגוריו, ולמעשה, לעותר **אין** כל קשר לאימונים צבאיים:

[חמזה] שאל אותי האם אני מכיר אנשים מהכפר שלומדים בירדן ואני אמרתי לו שאני מכיר הרבה אנשים ומהם .... [העותר 1] ... **אך לא אמרתי לחמזה ששני האנשים האלה יכולים לאמן אותו צבאית...**
(עמ' 2 למש/1, שורות 22-27).

8. כלומר, הסיבה היחידה בגללה אלדבאס אמר את שמו של העותר, היא שהעותר – כמו "הרבה אנשים" אחרים – מתגורר בכפר מסוים! בניגוד לאמור בתגובת המשיב, אלדבאס הבהיר שלא קשר את העותר בשום שלב ל"פעילות צבאית" כלשהי (וודאי שלא ייחס לעותר כוונה לשתף פעולה עם פעילות כזו).

מדובר בעניין מקרי לחלוטין – באותה המידה יכול היה אלדבאס לציין שמות רבים אחרים שאין להם דבר וחצי דבר עם פעילות אסורה!

9. זאת ועוד. השיחה האמורה מעולם לא הובאה לידיעת העותר, לא במישרין ולא בעקיפין. בהמשך הודעתו, מבהיר אלדבאס כי לא סיפר לאיש על השיחה עם חמזה (דהיינו, אף לא לעותר):

מיום ששוחח עימי חמזה לא פניתי לאף אדם ולא שוחחתי עם אף אחד...
(עמ' 4 למש/1, שורות 8-9).

ועוד הבהיר, שאינו יודע אם חמזה עשה דבר מה עם השמות שהועברו לו:

לא אני לא יודע באם הוא פנה אליהם.
(עמ' 4 למש/1, שורה 26).

10. ואכן, לא חמזה ולא אלדבאס יצרו עם העותר קשר, לא בטרם נאמר שמו ולא לאחר מכן. לעותר אף אין קשר עם איש מהם (הגם שהוא יודע שאלדבאס מתגורר בכפרו), וגם אין מושג מדוע מייחס לו המשיב ידע צבאי – שעה שהדבר אינו אפילו ממש/1, כאמור לעיל.

11. כמו כן, לפי הודעתו של אלדבאס, שמו של העותר נמסר לחמזה **בשלהי שנת 2010, לכל המאוחר בינואר 2011**. מאז, חזר העותר לביקור בגדה ואף יצא לירדן ושהה שם תקופה ארוכה, ולאחר מכן חזר שוב ונכנס לגדה באוגוסט האחרון – מבלי שאף נעצר! גם בכך יש כדי ללמדך על רמת הסכנה המיוחדת לעותר בגין מעשה שעשה אחר בשלהי שנת 2010.

12. יוצא, כי המשיב מחריב את עתידו של העותר ואת הישגיו האקדמיים רק בגלל שלפני כשנה, שמו נהגה על ידי אדם אחר, ללא ידיעתו או הסכמתו, כשאיש מבני השיח לא יצר עמו מעולם קשר, וכשהסיבה היחידה לכל זה הוא מקום מגוריו של העותר!

ברי, כי במש/1 אין דבר וחצי דבר המצדיק פגיעה בזכויות העותר. וודאי שכך, כאשר על הכף מוטל עתידו האקדמי של אדם צעיר, ללא עבר פלילי או ביטחוני, אשר כבר השקיע שנה תמימה מחייו בלימודיו כדי להיות רואה חשבון. יהא המידע "המשלים" אשר יהיה (מידע החסוי מפני העותרים ושהם אינם יכולים להגן על עצמם מפניו, ושתמציתו לא נמסרה להם ולו באופן כללי), ברי כי החלטת המשיב אינה מאוזנת כלל.

13. בנסיבות העניין, סירובו המוחלט של המשיב להתיר לעותר לצאת את ארצו אינו סביר והוא פוגעני בצורה קיצונית בזכויותיו של העותר. ברור, כי לכל הפחות, על המשיב למצוא את הפיתרון הסביר והמידתי שבין טענותיו לקיומו של חשש ביטחוני, לבין הפגיעה בזכויות העותר.

14. משכך, חוזרים העותרים ומבקשים כי יינתן צו על תנאי.